

На Волині намагалися підірвати гранатою бізнесмена

У селі Підгайці поблизу Луцька 4 листопада за допомогою гранати Ф-1 підірвали автомобіль, яким їхав місцевий підприємець. Цю інформацію ІА ZIK підтвердив начальник УМВС Волині Петро Шпига. За словами Шпиги, місцевий 36-річний бізнесмен тільки від'їхав від будинку автомобілем «Фольксваген Транспортер», як стався вибух. Як з'ясувалося, в машині невідомі заклали гранату-«лимонку», яка була причеплена під передню частину кузова. У результаті НП підприємець отримав осколкові поранення плеча та ноги. Його доправили до лікарні.

11

стільки мільйонів євро у Фонд допомоги та підтримки реформ в Україні вже зарахував Європейський банк реконструкції та розвитку (ЄБРР), один із найбільших інвесторів в Україні.

Волинь ініціюватиме будівництво житлового комплексу для родин загиблих в АТО

Володимир Гунчик ініціюватиме перед центральними органами влади виділення ресурсу на будівництво в Луцьку житлового комплексу для родин, де є загиблі в зоні АТО. «Це — загальнодержавна проблема. На Волині 72 загиблих. Наразі вільного житла немає і коштів для їх придбання також», — зауважив він.

Через бюрократичну машину військові не скоро отримають статус учасника бойових дій

У вівторок у Луцькому гарнізонному госпіталі відбулася зустріч бійців, які проходять там лікування, з головою облдержадміністрації Володимиром Гунчиком і командиром 51-ї бригади Володимиром Яцківим. Розпочалося спілкування з оголошення подяки п'ятьом бійцям за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету. Подяки та годинники отримали солдат Ігор Бігун, лейтенант Олександр Демидюк, сержант Роман Попік, солдат Олександр Трачук, солдат Михайло Шмига.

Голова облдержадміністрації пообіцяв, що поранені пройдуть увесь курс реабілітації, а також відпочинуть на Шацьких озерах. Поранений Михайло Шмига, який родом із Маневичького району, зрадив нагоди відпочити на Світазі, адже, каже, ще там навіть не був. У хлопця контузія, у госпіталі лікується вже другий місяць, а призвали у першу хвилю мобілізації. Має серйозні проблеми зі здоров'ям — його дуже болить голова, почав забувати, а по ночах не може спати: якісь страшні сни верзуться. Його бойовий побратим Роман Попік, що родом із Іваничівського району, також нарікає на стан здоров'я:

— Снаряд упав недалеко від мене, я був без свідомості, коли отямився, мусили відступати. Ступня переламана, шумить у голові, — розповідає Роман.

Хлопці дуже вдячні волонтерам, які привозили харчі, воду, сигарети. — Якби не ці відважні люди, нічого б ми не мали, — запевняє Роман.

Присутні на зустрічі батьки та бійці поцікавилися, коли чекати демобілізації, адже війна уже багатьом зіпсувала не тільки здоров'я, а й забрала життя, покалічила долі.

— Ми не ведемо мову про ваше повернення на фронт, там є інші військові підрозділи, але під час військових дій демобілізація не проводиться, і ви повинні це чітко знати. Треба казати правду: демобілізовані будуть тільки за станом здоров'я та за сімейними обставинами, як написано в законі, — відповів голова облдержадміністрації. На це хтось із бійців йому зауважив, що офіційно у нас війни немає й військового стану також.

— 51-а бригада виведена на ротацию, солдати повернулися додому, перебувають у санаторіях, госпіталах, — продовжив Володимир Гунчик. — Ті солдати, які приписані до військової частини, повинні бути у військової частини або з'являтися за викликом командира, але є велика частина тих, хто сьогодні у бігах. Я звертаюся до тих, хто не вернувся у військову частину: не робіть дурниць, за цим стоїть військова прокуратура, коли військовозобов'язаний залишив військовою частину і не повернувся в установлений термін — це самоволка, це майже злочин. Такі люди є, і про це треба говорити. Військова частина повернулася у Володимир-Волинський — те, що просили батьки, вона тут, але солдатів нема, вони десь ділися — це не масово, але частина таких є.

На запитання щодо реформування 51-ї бригади відповів її командир полковник Володимир Яцків.

Командир 51-ї бригади Володимир Яцків вручає подяку бійцям

— Рішення про реформування 51-ї бригади прийнято, — сказав полковник. — 51-а бригада у складі своїх основних бойових підрозділів: реактивний дивізіон, танковий батальйон, протитанкова батарея і рембат — переформатовується у 14-у бригаду. Решта передаватиметься в інші частини. І ми зараз максимально стараємося зберегти людей, переводимо у ці підрозділи, наскільки це можливо. Ви мене також зрозумійте, я не буду стояти за тих людей, які покидали зброю і потікали. Ті, які лікуються у госпіталах, які ходять на службу, які себе проявили максимально, — вони

залишаться. Це півтори-дві тисячі чоловік. (Загалом 51-а налічувала 4800 осіб. — Авт.)

— Яке моральне налаштування бійців? — поцікавилися журналісти у командира.

— Коли створюється щось нове — це завжди тишить людей, а коли йде процес реформування, то, звичайно, є якісь морально-психологічні проблеми. Я стараюся враховувати побажання особового складу — щоб їх розміщали в тих частинах, де їм краще. Люди, які пережили стресові ситуації, будуть направлятися в інженерно-будівельні батальйони — це вже не бойові бригади.

Луцьк налагоджуватиме співпрацю з Католицьким університетом Любліна

До Луцька завітала делегація Католицького університету Любліна (Республіка Польща). В рамках візиту гості зустрілися з міським головою Миколою Романюком і його заступником Тарасом Яковлевим, начальником управління міжнародного співробітництва та проектною діяльністю Вірою Кудрявцевою.

Розпочинаючи зустріч, Микола Романюк повідомив, що в Луцька є сім міст-партнерів у Польщі. Проте першим був Люблін, угода про співробітництво з яким підписана ще у 1996 році. «За цей період у нас є вже певна історія співпраці. Вона різноманітна й цікава. Є спільні напрацювання у проектах, які фінансуються за програмою «Польща-Білорусь-Україна». Крім того, тісні зв'язки у наших навчальних закладах із польськими установами. Активну співпрацю веде бізнес», — додав міський голова.

Ректор Католицького університету Любліна Антоній Дембінський наголосив, що університет зацікавлений у співпраці.

Детальніше про сам проект розповів уповноважений ректора Католицького університету Любліна

у справах міжнародного співробітництва, кандидат юридичних наук Марчін Шевчак, який зауважив, що у першу чергу Люблінський католицький університет у рамках роботи мережі хотів би співпрацювати з органами державної влади та місцевого самоврядування Волинської області, в тому числі з містом Луцьком. За його словами, нині в Україні ведеться мова про проведення децентралізації влади. Марчін Шевчак зазначив, що у нашій країні могли б використати польський досвід.

Поляки також зацікавлені у розвитку туризму. Марчін Шевчак зауважив, що цьому могло би сприяти створення промоційних пунктів у Люблінському католицькому університеті (для промоції Луцька та його околиць), у Луцьку (реклама Люблінського католицького університету, Любліна та Люблінщини), реклама підприємництва через туристичні продукти, спільна діяльність у сфері охорони навколишнього середовища та біоекономіки, реклама спільних культурних заходів між Любліном та Луцьком, навчання для працівників органів місцевого самоврядування та державної влади.

Автомайданівці та родичі бійців 51-ї пікетували Генпрокуратуру

У вівторок більше півтисячі волинських, черкаських, житомирських автомайданівців, а також родичі бійців 51-ї бригади, обвинувачуваних у дезертирстві, зібралися під Генпрокуратурою, повідомляє «Нововолинськ діловий». Серед них було чимало й киян. Делегація активістів і солдатських матерів вручила прокурорам колективне звернення...

«Ми, матері військовослужбовців 51-ї механізованої бригади, глибоко занепокоєні й обурені діями керівників АТО у зв'язку з обвинуваченнями, які висуваються нашим дітям.

Обстріляні «Градами» і тяжкою артилерією, залишені віч-на-віч із озброєними бойовиками, хлопці тепер піддаються звинуваченню у вчиненні дезертирства. Військовослужбовці 51-ї механізованої бригади 4 дні були без води та більше 7 днів — без їжі! Залишених без зброї та засобів для існування, покинутих армією та військовою підтримкою з боку Збройних сил України, їх вивели на терикон для вірної смерті, де вони стали живою мішенню в оточенні. Чи був вибір?

Серед розбитої техніки, без зброї та води, обстрілювані «Градами», мінометами, артилерією — вони вирішували: вижити або померти? Треба було вижити, бо кожен перед цим побоїщем дзвонив (поки був зв'язок) мамам і казав, що у них все добре: їжа є, всього достатньо. Але насправді все було по-іншому. Сини усвідомлювали, що, залишаючись на місці дислокації батальйону, вони прирікають себе на смерть, а це те ж саме, що вчинити самогубство. Будучи християнами, вони просто не могли вчинити самогубство. Щоб зберегти життя, потрібно було уникнути обстрілу «Градами». Єдиний напрямок — спуститись із терикону.

Саме там вони потрапили до рук сепаратистів-терористів.

Виснажених, обірваних та обгорілих, беззбройних сепаратисти пообіцяли перевести по коридору. Насправді ж їх переправили через кордон України на територію РФ. Жоден із наших синів не тільки не знав, але і уявити не міг, що буде в Росії.

Саме в Росії на них був шалений тиск, щоб вони зрадили свою неньку-Україну, матерів, що їх народили. Намагалися переконати, що їм необхідно прийняти статус біженців, за що обіцяли гроші, а у разі, коли вони повернуться додому, їх чекає тавро дезертира-зрадника і тюрма.

Наші сини не піддалися цим провокаціям і після довгих «задушевних» бесід зі «старшими братами», вибрали дім і свою рідну Україну. Їх повернули в прикордонну зону України, де і стали збуватися «процтва» про дезертирів. Дітей доправили в

Запоріжжя, де, наче за узгодженням із ФСБ сценарієм, висунили їм обвинувачення в дезертирстві.

Час іде, скоро закінчиться ще 1 місяць «розслідування», але результату немає. Ми, батьки, глибоко обурені бездіяльністю прокуратури. Іде заплутування справи, на дітей тиснуть — вимагають визнати вину й отримати умовне покарання на три роки, але це суперечить ст. 63 Конституції. Правоохоронці дуже категорично налаштовані з самого початку.

Ми глибоко обурені діями прокуратури. Скільки ще часу будуть «добивати» наших дітей?

Уклінно вас просимо запобігти несправедливій карі, повернути їм віру в справедливість і чесність.

Із повагою батьки військовослужбовців 51-ї механізованої бригади».

Анна МОВЯК
(фото автора)